

A tizedik évfolyam elé

Idős barátommal, az előimádkozóval a péntek esti istentisztelet után együtt szoktunk volt hazaindulni. Elsétáltunk a térig, aztán kényszerű engedményként, hiszen nagyvárosi körülmények között nem tartható be a „szombatnapi járóföld” törvénye, villamosra szálltunk. Ha az övé jött előbb, az elágazásnál, a Duna-parti megállóban leszálltam s letről integettem neki, míg továbbment vele a jármű, ha az enyém jött, legtöbbször akkor is leszálltam, hogy megvárjam az ő villamosát. Jó volt a beszélgetés, meg hogy ne maradjon magára a védtelen öregember. Egyszer nagyon sürgős lévén hazatérnem, mentegőttem: „Nem tudok várni, ne haragudj, ha most egyedül hagylak.” Erre ő: „Miért hagynál egyedül? Hiszen az Istennel beszélgetek.”

Hónapokkal ezelőtt megcsúszott a jégem, combnyaktörést szenvedett, és kórházba került. Megviselték a fájdalmak, de emiatt keveset panaszkodott. Annál inkább kesergett azon, hogy nem bírta a kórházi heteket, mondván: „Tudod, az a legrosszabb, hogy nem volt ... kapcsolatom, mert nem teljesítettem a kötelességemet.” Talán a baleseti osztályon, a lepusztult emberek előtt nem merte végezni a napi imákat, félve, hogy kiteszi magát a gúnyolódásnak? Vagy mozdulatlanságra kárhoztatva, a hátán fekvé nem tudta kézbe fogni az imakönyvet? De hiszen fejből tud minden szükséges imát! Legalább fölidézhethné magában, gondolhatnánk: vagy ha nem is hangosan, akkor legalább szája mozgásával lényegében előírás szerint imádkozhatnék! Valahogyan a feje befödését is meg tudná oldani! Csakhogy rituális szempontból nem megfelelő higiéniai körülmények között nem mondhatja el az előírt imákat. A maga módján beszélgethet az Istennel, de a kötelességét nem teljesíti.

Akiben van liturgikus érzékenység, az tudja, hogy nincs itt semmi ellentmondás. Öreg barátom évtizedek óta az imádkozás légkörében él, sőt, az imádkozásból él, az ósatyák utódként beszélget az Istennel. De ezt azért teheti, mert napja meghatározott időszakait évtizedeken át az előírt imákkal, az előírt mozdulatokkal, az előírásosan tiszta helyen szentelte meg, csak az Istennel való beszélgetésre határolta el. S ezért van az, hogy amikor az előimádkozói pulpitusnál áll vagy a Tóra-tekercsből olvas, az egész gyülekezetet tudja képviselni az Örökkévaló előtt.

Lapunk eddig is és ezután is legfőbb kötelességének tudja, hogy segítsen ezt az igazi liturgikus lelkületet kialakítani, ha kialakult, megerősíteni, ha erős, akkor egészséges és változatos táplálékkal erejében megtartani.

Most kivételesen névvel is vállalva a vezércikket, üdvözli az Olvasót minden szerkesztő nevében:

Déri Balázs felelős szerkesztő